

Storm en Drang.

je loopt, licht en zwevend, als zou je kunnen rijzen, zonder moeite, als er in je hoofd een gevoel is dat het schijnt leeggevoeld van gedachten. Als ik dan zoo'n avond, zoo'n avond van belofte en liefde, mijn kamer binnenkom, en ik zie daar de boeken gerijd staan, koud en onverschillig, hopeloos droog, papier en letters, niets meer, dan overvalt mij de wanhoop, en haat ik de studie, grauw en vaal, bij 't smachten en verlangen in mij. . . .

't Was of Emma voor zichzelf die woorden gesproken had, zoo heftig en innig waren ze, en nu pas bemerkte, dat Marie bij haar was, want opeens daalde haar stem en zachter klonk wat ze zeide: „Maar den volgenden dag is die stemming weer voorbij, dan ben ik weer dezelfde, en lijkt mij de vorige avond als een lang geleden droom”. . . . .

(Wordt vervolgd.)

STORM EN DRANG. DOOR J. TERSTEEG. † † † † † † † † †

Aan Noud.

I.

Zeker, het heeft een sterke beking:

een klein beetje cynisch te zijn, en overigens te droomen, te droomen over heel-rustig-weemoedige dingen, die niet te aangrijpend en toch niet onbelangrijk zijn, zoodat het leven weldadig-zoetjes voorbijdeint, ons éven aanvleugend met den adem van fluweelen wiekslag;

louter voor rust en gemak te bestaan, wetende dat vele menschen voortdurend gereed zijn om te helpen, aan te geven, klaar te maken, in te lichten; daarbij nooit hard te werken, maar den ganschen dag te liggen in een weeken stoel, met, vlak bij den greep der hand, een laag Moorsch tafeltje, waarop koffie en sigaretten en een boek en wat bloemen;

te denken dat er geen zorgen bestaan, en dan maar in de blauwe lucht te staren, welbehagelijk zich voelend in het soepele wit van een los flanellen pak, met de tevredene

sensatie vaag zwevend in ons bewustzijn: dat er distinctie is in de felle blankheid van onze manchetten en den aan den hals opengesneden staanden boord; in de gele strandschoenen, waarboven éven de rood-wit gestreepte sokken uitkomen; in het goudglimmen van den zegelring aan onze rechter- en den fantasiering aan onze linkerhand — handen, waarvan de nagels rose zijn en vloeiend-rond gesneden —; in het dofzwarte lint van den matgelen stroohoed en in de kleine bouquet viooltjes die ons knoopsgat vult;

te weten dat we ons om niemand hebben te bekommeren; dat we, zonder eenige moeite er voor te doen, nogal succès hebben in onze omgeving;

zich goedhartig-gracelijk te laten adoreren door een klein, poezel, donzig vrouwtje, die mooie oogen heeft en een slank lichaam, wier bekoorlijkheid ligt in haar half-naïef-blozende, half-leuk-vrijmoedige schaamte, en die, als we heengaan, met een laatste streeling afscheid zal nemen, met even een traan misschien, maar om zich dan tegen een ander aan te vlijen, vergetend . . ., die nog een poos als een vaag geluk smartelijk-blij in ons herdenken blijft zweven, en van wie dan de silhouet wegnevelt, als de open plaats wordt ingenomen door een ander . . .;

heen te gaan als de onrust komt, en dan, om 't even waarheen, in het gecapitonneerde trein-rood voort te dommelen . . . naar Oost, naar West, of waar heen 't toeval leiden moge —

zeker, in dat alles is een sterke beking.

Maar het leven vraagt andere dingen. Droomen zijn zeer fraai, maar het leven wil substantie en een vast doel; iets, waaraan het zich vertrouwend hechten kan als de stormen fel zijn en de zeeën hoog opbruisen — opdat het leven niet verwelke als een bloem, en niet uitbrande als een ongevoed licht, opdat het roode, strevende, begeerende leven, dat is in elk onzer, niet sterven zal.

En zoo moeten we dan al maar zoeken. Want dat doel is zoo moeilijk te vinden, en geen theorie kan 't ons wijzen, en niemand kan ons zeggen wat er blijvend en onwrikbaar is in dit wonderlijk bestaan.